

ſtor Vægt, da i en Række af Aar ikke let Nogen under 30 Aar er bleven ſelvſtændig Præſt — de Allerfleſte blive det ikke engang i den Alder — og da der ikke er Udſigt til, at en Kandidat i de nærmefte Aar vil opnaa Sogneald eller reſiderende Kapellani med 30 Aars Alderen. Hvad angaar det Samtykke, der forud ſkal indhentes af Kirke- og Underviſningsminiſteren, kunne vi ikke lægge nogen Vægt paa, at dette Samtykke ſkal indhentes i Forveien, medens hidtil Regelen var, at Samtykket ſkulde gives overfor den, der allerede var indſtillet til at blive Præſt for Valgmenigheden. Jeg gaar nemlig ud fra, at Miniſteren i dette Forhold, hvad enten han ſkal give Samtykket før eller efter, dog vil være bunden til de almindelige legale Kvalifikationer, og naar de ere til Stede, og naar Menighedens Dniſte er til Stede, kan jeg ikke let tænke mig et Tilfælde, hvor Miniſteren kunde gjøre nogen Indſiſſe. Jeg ønsker heller ikke, at Miniſteren videre ſkal udøve nogen Indflydſe her, men at Menigheden netop ſkal faae den, ſom den ønsker, og ſom Loven giver den Udgang til at faae. Paa Grund heraf kan jeg for mit Vedkommende ikke ſtemme for Flertallets Forſlag. Det tilfredsſtiller ikke, hvad jeg anſer for korrekt og tilbørligt med Henſyn til Underviſningen af en Præſt i en Valgmenighed; men jeg har ved andre Leiligheder ſaa ſelvſtændigt udtalt, hvorfor jeg ikke anſer det, der nu her er foreſlaaet, for tilbørligt og korrekt, at jeg ikke behøver at gjentage det, og jeg tror ikke, at der i dette Dilemma, efter at det andet Thing har vedtaget Flertalsforſlaget, og efter at Miniſteren har tiltraadt det, kan virkes meget ved Argumenter, i det Ringſte ikke ved Argumenter hentede fra Sagens egen Realitet. Man vil lade ſig beſtemme af Forſonligheds- og Opportunitetshenſyn eller af den Mening, man tidligere en Gang har ſluttet ſig til, og man vil tage under Overveielſe, hvad der i dette Dilemma er klogt af Landſtinget at vedtage. Jeg ſkal ikke benegte ſlige Henſyns Net til paa en vis Maade at komme i Betragtning; men for mig har intet af diſſe Henſyn været af den Vægt, at jeg kan ſlutte mig til Flertallet i Fællesudvalget. Jeg for mit perſonlige Vedkommende vil alſaa ſtemme for og maa raade til at ſtemme for det Forſlag, der er opført under Nr. 2, men ſom nu kun er ſtillet af 5 Medlemmer af dette Thing.

Udgang: I det jeg ſkal tillade mig at forſøge at begrunde Fællesudvalgets Mindretals Forſlag, føler jeg fuldkommen vel, at der i hele Situationen ligger en ſtærk Opfordring til, at de,

ſom for Øvrigt ere enige i Hovedſpørgſmaalene, ikke ſtille ſig for langt ad i underordnede Spørgſmaal; men jeg kan heller ikke tro, at den Uenighed, her er tilſtede, ſkulde ſplitte den gode Enighed i Landſtinget, thi i og for ſig dreier den ſig kun om en ringe Gradsforſkjel, hvilket jeg nu ſkal forſøge at godtgjøre. Den ærede Udſpører for Mindretallet i Fællesudvalget har nævnt de Indrømmelſer, ſom Mindretallet allerede har gjort. Jeg vil nu paa ingen Maade nedſætte Mindretallets Fortjenefte eller formindſke den Paakjendte, det virkelig fortjener for dets Smødekommen; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at det kun er en eneſte af diſſe Indrømmelſer, der kan regnes for en virkelig Indrømmelſe. Hvad for det Førſte angaar den Forandring, der er foreſlaaet i den første Sætning, hvorved Loven er forandret fra en fakultativ Lov til Indrømmelſe af en ligefrem Net til at forlange Valgmenigheden dannet, har den efter min Mening ingen praktiſt Betydning. Som Loven almindelig er bleven opfattet og udøvet i de 5 Aar, i hvilke den har beſtaaet, har det nemlig ikke kunnet falde nogen Miniſter ind at lægge nogen Vanſkelighed i Veien, naar man forlangte en Valgmenighed oprettet, og hvorledes ſkulde Miniſteren ogſaa kunne underſøge, om der er Trang til en ſaadan Menighed tilſtede eller ikke? Naar Trangen har lagt ſig for Dagen i den Kjendsgjæring, at Vedkommende ere villige til at bygge en Kirke eller et Vedehus og til at lønne en Præſt, maa Miniſteren vel fornuftigvis antage, at Trangen er der, og ſaa er der ikke ſig fra Miniſterens Side nogen Grund til at modſætte ſig de Paagjældendes Dniſter. Alſaa i praktiſt Henſeende ſter der ved den ommeldte Endring ingen virkelig Forandring i Loven. Denne er altid bleven opfattet ſaaledes, at den gav en Net, og at man nu lader Ordene udtale dette, gjør ingen Forſkjel. Lige ſaa lidt kan jeg ſkjønne, at det er en Lempelſe eller Udvidelſe af Loven, at der kun forlanges, at 10 af de nævnte Familienfædre ſulle bo i en vis Afſtand fra Kirken. Fornuftigvis maa det være temmelig ligegyldigt, hvor Kirkebygningen ligger, og Valgmenigheden ſkal nok ſørge for, at den ligger ſaa bekvemt ſom muligt for de Fleſte. Heller ikke kan jeg betragte det ſom nogen egentlig Indrømmelſe, at der er foreſlaaet, at de Paagjældende kunne tage ikke blot Præſter, der ikke have Anſættelſe i Folkekirken, men ogſaa Præſter, der have opgivet deres Anſættelſe i Folkekirken; det er en ligefrem formel Endring. Det er jo endog en Gang faktiſt ſket, at en Præſt i Folkekirken har opgivet ſin